

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 62)

NHỮNG LÁ THƯ TRONG NĂM 2009

Vẫn là người. Cái tâm hồn nhẹ như mây trời của tôi thể hiện rõ ràng qua *những giòng thư Uyên Thao đã nhận*, chứ không là các giòng đầu đá sát phạt trong MTDKCT mấy mươi năm cũ.

Đặc biệt ở thời điểm này (*Aug. 2017*), nhìn đi nhìn lại thấy trong tay không còn gì nữa, mẹ già đã chết, Âu Cơ đã bỏ đi, cửa nhà tan hoang, *luôn cả người Âm Nhạc cũng quay lưng từ dạo cuối năm 2016...* thì phải kể độ trầm của trái tim và cái đầu càng lúc càng thêm lắng đọng.

Nhờ vậy mà "*nhận ra Uyên Thao*", nhận ra bên mình vẫn còn người bạn chữ nghĩa, chứ không đến nỗi phải thốt lên câu *Je ne suis jamais seule avec ma solitude* một cách kiêu hãnh nữa.

***/ Thư BG gửi Uyên Thao.**

Cali, July 9/2009

Anh Uyên Thao ơi,

"Quân tử chi giao đạm nhược thủy"!

Chúc bình an.

TTBG

□

Cái may là tôi cũng được nhận lại từ "cố nhân" những lời tao nhã như vậy:

July 11/2009 11:13 AM

BG thân,

Dù không có dịp gặp lại thì vẫn nhớ mãi cái tình đã dành cho nhau. Chúc luôn an lành và thoải mái.

Thân, UT.

□

Đây là quãng đời thật đen tối mà, chỉ nhớ lại thôi, cũng đã thấy kinh hoàng.

Thời gian kinh tế nước Mỹ suy sụp trầm trọng, tại San Jose, từng ngày đã có đến vài trăm căn nhà lâm vào cái nạn bị xiết bởi nhà bank.

Thời gian, vừa qua cơn khủng hoảng nhà cửa, tôi và Âu Cơ ngồi xếp cả mấy chục ngàn cuốn sách vào những thùng carton, để, nếu có phải rơi vào tình trạng khủng hoảng nhà cửa lần nữa thì chỉ ôm cây violon, các thùng sách ưu tiên, dẫn Mẹ già và Âu Cơ chạy về căn nhà mua ở Cảng Lương Sơn.

Rồi, trong mùa Thanks Giving 2009 khổ oi là khổ theo chuyện điên của Bé, tôi phải hằng tuần chạy lên chạy xuống hai vùng Nam Bắc Cali chăm lo cho Bé. Khi Bé bớt bệnh, nhà thương cho xuất viện, phải “chiến đấu tâm lý” ghê gớm với cả Bé lẫn đứa con trai mới đem được Bé về San Jose.

Tưởng yên, nào dè mùa Noel 2009, cùng Âu Cơ, Mẹ già và Bé xuống Santa Ana chơi ít hôm, nửa đêm 31/12, bắt ngờ Mẹ ôm ngực kêu đau, phải đưa vào cấp cứu mổ tim ngay trong bệnh viện ở Fountain Valley buổi sáng ngày đầu năm 2010.

Rõ là cú dữ dội này vừa qua thì cú ghê gớm khác đã tấn công tới tập ngay!

II.

NHỮNG LÁ THƯ TRONG NĂM 2010

***/ Thư Uyên Thao gửi TTBG.**

Feb. 18/2010 at 5:22 AM

BGiấy ơi!

Thật buồn khi biết những việc đã và đang xảy ra với BG. Luôn muốn chia sẻ nhưng chẳng có cách nào, ngoài sự bó tay. Chỉ nhắc BG là dù có thay đổi gì, có chuyển đi đâu thì cũng xin đừng quên gửi địa chỉ cho tôi. Những gì BG đã viết, đã gửi đều luôn được lưu lại và sẽ còn lưu mãi mãi, nhất là những dòng BG mới gửi gần đây khi tôi vừa trở về từ bệnh viện¹. Sẽ chẳng bao giờ quên nhau ... Vẫn mong còn có một dịp nào đó được gặp lại để nhìn thấy nhau. Cầu mong BG tìm được sự thoải mái và luôn bình an. (UT).

¹ Nhận thư Email Uyên Thao gửi chung cho tất cả bạn hữu, y hết những lời dặn dò trần trời, TTBG chỉ hồi âm bằng bài Đừng Xa Nhau có những lời được tô đậm:

Đừng đi mau

Để mãi mãi là chiếc bóng đậm màu

***/ Thư Uyên Thao.**

Wed, September 15, 2010

BG thân,

Lâu quá mới nhận tin. Vẫn thắc mắc không hiểu BG đã giải quyết xong chuyện nhà cửa như dự tính từng thông báo trước đây chưa. Nhắc lại với BG: Dù tới đâu, cũng ráng ghi lại địa chỉ cho biết. (...) Mong là BG sẽ luôn bình an.

(Thân, UT).

□

Đọc biết bao nhiêu lá thư “hà tiện chữ nghĩa” của Uyên Thao cũng chỉ thấy câu kết cuối cùng: “*Chúc luôn bình an.*” Nghĩa là có lẽ anh đã nhìn thấy GIẾNG ĐỒ từ tôi *rất không bình an? Ân tình chính ở những điều nhỏ nhặt như vậy, cứ gì cần to tát?*

Chàng Goldmund đôi mắt thơ trẻ, mái tóc vàng hoe, giang hồ không ngớt, gặp bao biến cố chết người trong cuộc sống... cuối cùng trong ngày trở về bên ông thầy Narziss vẫn chỉ đưa ra với thầy những câu hỏi bản khoán như khi còn nhỏ. *Hỏi anh, Nghệ Thuật là chi? Cuộc đời là chi?*

Những lời Narziss trả lời Goldmund về Nghệ Thuật và Cuộc Đời trong chương 19 tác phẩm Narziss & Goldmund, tôi đã ghi xuống rồi ở một bài Viết Cho Người Đã Chết; bây giờ đưa ra một lời đáp khác qua bài thơ Cuộc Đời đăng trên báo Vui Sống số 9, tháng 11.1959, của Văn Minh Phẩm sau đây²:

**/ Ngày xưa tôi còn thơ*

Một chiều nắng đẹp khoe màu tơ

Tôi cùng em hai đứa

Thơ thân ngồi chơi trên gạch cửa

**/ Tóc em chừa bánh bèo*

Môi chưa hồng, da mét: con nhà nghèo!

Đầu tôi còn hớt trọc

Khét nắng hôi trâu, thềm đi học

Còn theo nhau tới muôn đời sau...

² Văn Minh Phẩm là một trong vài bút danh của văn & thi sĩ Võ Trọng Cảnh (1924--2015). Trang Thế Hy cũng còn là một bút danh quen thuộc của ông.

**/ Em cầm một củ khoai
Cạo vỏ bằng răng rồi chia hai
Thứ khoai sùng lợm mọt
Mà sao nó ngọt thôi là ngọt!*

**/ Bây giờ giữa đường đời
Kỷ niệm ngày xưa mù khơi
Gặp nhau chiều mưa lạnh
Hai đĩa đều sang trong bộ cánh*

**/ Dung nhan em còn tươi
Anh mừng tương đầu đời em vui
Dè đâu đây là quán
Em bẹo hình hài rao lên bán
Đang thời đông khách mua
Chợ thịt còn sung được vài mùa*

**/ Nghe nói anh cầm viết
Nghệ thuật là gì em muốn biết.
- "Mùi hôi nói mùi thơm
Cây bút cầm tay: cần câu com
Đó em ơi! Nghệ thuật:
Nhắm mắt quay lưng chào sự thật."*

**/ Rồi đôi ta nhìn nhau
Không có ai đánh mà lòng đau
Em mời ăn bánh ngọt
Nhắc củ khoai sùng mình lợm mọt*

**/ Đường bánh tươm vàng mơ
Như nắng chiều xưa khoe màu tơ
Mới cầm tay chưa cần
Mà sao đắng thôi là đắng!*

**/ Xin anh một nụ cười
- Cười là sao nhỉ? Quên rồi!
Xin em chút nước mắt
-Mạch lệ em từ lâu đã tắt!
Hỏi nhau: buồn hay vui?
-Biết đâu? Ta cùng hỏi cuộc đời.
[]*

*Trần Thị Bông Giấy
(Bài viết xong tại San Jose, thứ Năm Sep. 14/2017 12:15 khuya)
[]*